

Culture of Offence # 1

Loukkaantumisen kulttuuri, osa 1

Hei kaikki,

Loukkaantumisen kulttuuri on vallannut suuren osan maailmaa muutamina viime vuosina. Useimmat eivät kuitenkaan tajua, että tämän liikkeen takana oleva henki tulee johtamaan johonkin paljon suurempaan ajan kulkiessa eteenpäin kuin vain siihen, että yksi poliitikko menee henkilökohtaisuuksiin hyökätessään toista vastaan vaalivuonna.

Pienessä mittakaavassa meillä Yhdysvalloissa on esimerkkejä mm. teini-ikäisestä, joka on erotettu määrääjäksi koulusta siksi, että on sanonut aivastaneelle luokkakaverille 'siunausta' (englanninkielissä maissa terveydeksi - toivotuksen sijaan käytetty, suom. huom.). Eräässä koulussa Kaliforniassa viisi oppilasta lähetettiin kotiin 5.toukokuuta, päivänä jolloin Meksiko juhlii Pueblon taistelun muistopäivää, koska nämä kehtasivat pitää yllään t-paitoja, joissa oli Yhdysvaltain lippu.

Kansallisessa mittakaavassa loukkaantumisen kulttuuri on hyvin paljon fasismiin kaltainen. Fasismi on hallitsemisjärjestelmä, jossa ihmisten ei sallita olla eri mieltä hallituksen kanssa - hallitus loukkaantuu sille, joka on sen kanssa eri mieltä. Tähän kuuluvat esimerkkeinä ISIS, joka tappaa kenet tahansa, joka ei usko kuten siihen kuuluvat uskovat, tai se, että Turkki syyttää kansalaisia, jotka ilmaisevat sosiaalisessa mediassa minkä tahansa mielipiteen, joka tulkitaan hallituksen vastaiseksi, tai laajalle levinnyt poliittinen korrektius, joka on pakotettu kansalaisille hallituksen poliittisena linjauksena. Lähtien 'siunausta' -toivotuksesta aina pidätyksiin saakka silloin, kun Facebookissa on julkaistu kirjoitus, jossa ilmaistaan henkilökohtainen mielipide, nämä ovat loukkaantumisen kulttuurin elementtejä.

Loukkaantuminen alkaa kuitenkin yksilöiden sydämessä ennen kuin siitä tulee koko yhteiskunnassa vaikuttava voima, ja jos se jää pysyvästi ihmisen sydämeen, siitä muodostuu oma pieni loukkaantumisen kulttuurinsa. Se johtaa siihen, että ihminen elää tunteidensa mukaan sen sijaan, että hän eläisi järjen, logiikan ja siveellisyyden mukaan, minkä tuloksena on suhteiden katkaiseminen sellaisten ihmisten kanssa, jotka eivät täytä hänen odotuksiaan.

Kuinka loukkaantuminen alkaa

Röyhkeys on menettelyä, jossa omat odotukset asetetaan jonkun toisen päälle, ja sitten loukkaannutaan (mielipahan tunteet) ja voidaan myös tuntea olevansa uhri, kun toiset eivät täytä noita odotuksia.

Loukkaantunut henkilö ei kykene arvioimaan tilannetta oikein

Hän näkee tilanteen yksinomaan omien odotustensa valossa ja siitä näkökulmasta, miltä heistä asia tuntuu ottamatta huomioon ketään muuta. Nämä ihmiset elävät omien tunteidensa muovaamien mielipiteiden mukaan sen sijaan, että eläisivät Jumalan Sanan muovaamien mielipiteiden ja emootioiden mukaisesti.

Kohta nro 1 - Hän näkee vain itsensä ja oman tilanteensa (narsisti)

Hänen tunteensa ovat kireällä ja hän muodostaa mielipiteitä ja tekee päätöksiä siitä, kuka on hänen elämässään tai kenet hän sulkee pois elämästään ainoastaan tunteistaan käsin. Ehkä hänellä on esimerkiksi ollut 20 vuotta ystävä, mutta eräänä päivänä tämä ystävä suututtaa hänet jossakin vähäpätöisessä asiassa - koska hän soitti ystäväilleen epäsovinnaisena ajankohtana ja ystävä oli näin todennut - ja hän vihastui ja päätti lopettaa tuon ihmissuhteen. Loukkaantumisen kulttuuri päättää emotionaalisesti heittää pois 20 vuoden investoinnin ystävyysuhteeseen - täysin epäloogista! Ällöttävää ajattelua!

Tällä tavoin elävät ihmiset aloittavat alaspäin menevän kierteen elämässään.

Kohta nro 2 - Hän ei kykene kuvittelemaan millaista on olla tuo toinen henkilö

Emootioissa ja loukkaantumisen kulttuurissa eläminen merkitsee, että tällainen henkilö ei voi ymmärtää toisen ihmisen tilannetta, ja hän on unohtanut ensisijaisen tavoitteen olla kypsä

Kristuksessa. Yllä olevassa esimerkissä vaikka henkilöt olivat olleet ystäviä 20 vuotta, loukkaantunut ei kyennyt ymmärtämään ystävänsä rehellisyyttä tämän sanoessa, että ei ollut hyvä hetki puhua. Hän suhtautuu siihen kuin lausumaan 'et halua minua', joten hänen reaktionsa on suhteeton tapahtumaan nähden ja hän heittää ystävyden pois. Hän ei voi kuvitella ystävänsä elämässä mitään suurempaa kuin hänen oma tarpeensa tuolla hetkellä. Ehkä ystävällä oli vauva hoitopöydällä kakkavaipan vaihtamista varten, ehkä ystävällä oli lääkärin vastaanotolla - sillä ei ole merkitystä! Hän on loukkaantunut, koska hän on kykenemätön ymmärtämään ystävänsä tilannetta oman tarpeensa hetkellä, hän on emotionaalisessa myllerryksessä, joten hän loukkaantui.

Totuus on se, että hän rakastaa Jeesusta vain siihen pisteeseen saakka, jossa Jeesus ei pyydä häntä tekemään vaikeita päätöksiä, jotka johtaisivat kasvuun ihmisenä ja Jeesuksen opetuslapsena. Hän ei ole todella opetuslapsi, hän on vain uskova, sillä määritelmän mukaan opetuslapsi on 'oppija'. Hän on lakannut oppimasta, hän on leimannut lippunsa taivaaseen, nyt elämä on liian vaikeaa ja hän on liian kiireinen, jotta häntä jaksaisi kiinnostaa sellaiset asiat kuin jumalisessa luonteessa kasvaminen. Sellaiset asiat kuin omaan napaan tuijottamisen lopettaminen, anteeksipyyntöt, nöyrtyminen ja ylireagoimisen myöntäminen ovat vain liian vaikeita kaiken muun lisäksi. Huono homma, Jeesus, rakastan sinua, mutta elämä on kovaa ja minä halua piehtaroida loukkaantumisessani.

Hän näkee vain oman tarpeensa, oman elämänsä, oman kriisinsä. Hän saattaa sanoa kohteliaasti: 'No miten sinulla menee', mutta heti kun toinen vastaa, hän onnistuu siirtämään keskustelun takaisin itseensä. Sympatia on emootio, jota tunnetaan, kun toista sattuu, kun taas empatia on kyky kokea toisten tunteet.

Helposti loukkaantuva voi tuntea sympatiaa toista kohtaan, mutta häneltä puuttuu kyky kokea empatiaa, sillä se vastaa nöyryyttä, haavoittuvaisuutta ja sen tuntemista, mitä toiset tuntevat. Siten hän vetäytyy ja siirtää huomion takaisin itseensä.

Kohta nro 3 - Puhumalla ei ihmistä saa pois loukkaantuneisuuden tilasta

Loukkaantuminen on emootioiden valinta, joka on usein tehty automaattisena reaktiona vailla mitään suodatinta tai tasapainoisuuden noudattamista noiden emootioiden suhteen. Kypsät ihmiset ovat oppineet kuinka tasapainottaa emootiot saattaen ne ja ajatuksensa ristille alisteiseksi.

Valita olla loukkaantumatta on Kristuksen kaltaisuutta samalla kun valita loukkaantua on alemman itsen valinta. Puhumalla, neuvottelemalla, havainnollistamalla tai opettamalla ei ihmistä saa pois loukkaantuneisuuden tilasta. Hän on pahoittanut mielensä ja hän haluaa ollakin - joten heti kun turhaan osoitat totuuden, heti kun turhaan pyydät anteeksi, heti kun turhaan yrität saada häntä ymmärtämään, mistä tilanteesta tulet, sinun täytyy jatkaa eteenpäin. Rakenna siltaa häneen siinä määrin kuin hän sallii, mutta hänen syntinsä ja lapsellisuutensa ei voi pidättää sinua tekemästä sitä mikä on oikein Kristuksessa. Vastat Kristukselle, et hänelle.

Tässä tunteet näytetään avoimesti kaikille ja toisia arvioidaan omien odotusten mukaisesti sen sijaan, että arvioitaisiin sen mukaisesti, mikä on oikein ja moraalista ja perusteltua. Ihmisten elämä on vaikeaa ja he ovat stressaantuneita ja he näyttävät taipumuksensa loukkaantua kuin piikkisika paljastaa piikkinsä yhteenotossa. Tässä on alue, jolla ihmiset tuntevat tarpeen olla aina oikeassa, osoittaa, missä toiset ovat väärässä, ja he elävät tuosta elämänsä 'kotipesästä' käsin.

Se on hirvittävä, surkea tila, josta käsin elää, mutta tämä sama ihminen sanoo rakastavansa Jumalaa - ja se on totta hänen hengen ihmisessään. Mutta puhumalla ei häntä saa pois loukkaantuneisuuden tilasta, sillä hän ei päästä Jumalaa emootioihinsa ja päätöksentekoprosessiinsa. Hän ei koskaan ajattele: "Minun täytyy tehdä mitä Jeesus sanoo riippumatta siitä, miltä minusta tuntuu" -

Siten hän on sisäisesti myllerryksessä ja häntä sattuu, koska hän tietää, että hänen täytyy korjata välinsä henkilön x kanssa, mutta hän on mieluummin hämmennyksen vallassa itseään puolustellen kuin nöyrtyy Herran ja tuon toisen edessä ja tekee sen, mikä on oikein. Joten hän sulloo asian syvälle sisälleen, ja olen nähnyt monen monituista tapausta, joissa sellainen synty johtaa fyysisiin sairauksiin - ja hän pyytää nopeasti parantumista - mutta se ei tule, koska hänen fyysinen vaivansa alkoi hänen loukkaantumisestaan.

Kerran eräs nainen lähestyi rukoiltavien jonossa käyttäen kävelytukea ja näytti jäykät ja taipuneet sormensa ja pyysi parantumista niveltulehduksesta. Olin laskemaisillani käteni hänen päälleen ja Herra puhui minulle: 'Käske hänen mennä ja antaa anteeksi sisarelleen, ja hän paranee'. Kolme kuukautta myöhemmin olin taas tuossa seurakunnassa ja nainen käveli luokseni ilman apua kertoen totelleensa Herraa ja menneensä sisarensa kotiin korjatakseen heidän välinsä ja tuona iltana kotiin palatessaan hän voi paremmin ja herätessään seuraavana aamuna hän oli täysin parantunut. Loukkaantuminen voi tehdä ihmiselle tuon ja enemmänkin.

Loukkaantumisen vallassa oleva ihminen teeskentelee anteeksiantoa sanoen 'Hyväksyn anteeksipyyntösi', mutta sitten hän kieltäytyy todella jatkamasta suhdetta siitä, missä se keskeytyi, mikä osoittaa hänen sanojensa onttouden, sillä kahden halukkaan ihmisen välillä anteeksiannon tuloksena on suhteen palauttaminen. Mutta tiedät hänen pysyvän loukkaantuneena, koska hän mieluummin luopuu suhteesta kuin tekee hänelle vaikean työn eli sanoisi 'Olen pahoillani'.

Kohta nro 4 - Loukkaantuneisuudella ei ole merkitystä kenellekään muulle kuin loukkaantuneelle

Kukaan ei välitä siitä, että veli x tai sisar x tai seurakunta x tai firma x loukkaisi ja pahoitti hänen mieltänsä. Vaikka jokin ystävä välittäisikin, tämä yrittäisi saada häntä käsittelemään mielipahansa ja korjata asia. Joskus loukkaantumisella ei todellakaan ole väliä kuin loukkaantuneelle. Hänen täytyy lakata olemasta täynnä itseään ja tulla Jeesuksen luo.

Kadonnut taito keskustella, tuo kyky vaihtaa ajatuksia jopa kiihkeällä tavalla kuitenkin muuttamatta sitä henkilökohtaiseksi hyökkäykseksi, on pitkälti kadonnut maailmanlaajuisesta kulttuurista loukkaantumisen takia. Mutta minulta on kirjoitustila loppunut tältä päivältä ja jatkan tästä ensi viikolla. Siihen saakka siunauksin,

John Fenn

Culture of Offence # 2

Loukkaantumisen kulttuuri, osa 2

Hei kaikki,

Olin auttamassa Chrisiä valmistautumaan päivään hänen aamukylpynsä jälkeen ja hän kuuli lentokoneen lentävän ulkona. Chris on vanhin poikamme, iältään 36 tätä kirjoitettaessa, napanuora oli hänen kaulansa ympärillä hänen syntyessään ja hän kärsi hapenpuutteesta, joten henkisesti hän on noin nelivuotias.

"Isä! Lentokone!", hän sanoi, "Olet oikeassa, minäkin kuulen sen. Minneköhän se on menossa?", kysyin ja antamatta hänelle vastausaikaa jatkoin sokeana hänen kielensä päällä pyöriville sanoilleen: "Ehkä joku on lentämässä kotiin käytyään järvellä tänä viikonloppuna. Ehkä jotkut menevät töihin, ehkä jotkut tapaamaan ystäviä. Tai ehkä jotkut menevät kauas lomalle. Minne sinä luulet heidän menevän?" Selvästi Chris oli kohteliaasti odottanut minun lopettavan ja hän vastasi: "He menevät lentokentälle."

Keskustelun kadotettu taito

Hänen vastauksensa meni epäilemättä totuuden ytimeen - riippumatta siitä miksi tai minne ihmiset olivat lentämässä, he lensivät jollekin lentokentälle. Mutta minä olin niin uppoutunut itseeni ja kaikkiin kuvittelemiini mahdollisuuksiin, että tuskin huomasin Chrisin odottavan kärsivällisesti, jotta lakkaisin puhumasta. Tuo on yksi loukkaantumisen kulttuurin elementti, keskustelun kadotettu taito. Me kaikki hallitsemme jotakin keskustelua toisinaan, mutta emme tapanamme.

Loukkaantumisen vallassa oleva ei halua vaihtaa ajatuksia, sillä hän on itseensä uppoutunut. Hän haluaa oman äänensä ja vain sen tulevan kuulluksi. Hän haluaa käyttää sinua, ei oppia sinulta. Se saattaa tapahtua ajatusten tuulettamiseksi, ajan tappamiseksi, saadakseen sinut vahvistamaan mitä hän on jo päättänyt, mutta hän käyttää sinua oikeuttamaan oman päätöksensä samalla kuin hän

teeskentelee, ettei ole vielä tehnyt päätöstä. Syyt ovat lukuisat, mutta kaikki tarkoittaa sitä, ettei hän osaa vaihtaa ajatuksia eikä hän sitä haluakaan.

Loukkaantumisen kulttuurissa oleva henkilö näkee toisen mielipiteen julki tuovan ihmisen uhkana ja sen tähden tuo toinen saa osakseen henkilökohtaisen hyökkäyksen tunteiden purkauksen muodossa.

Tämä on osa emotionaalista tasapainottomuutta, joka kuuluu yhteen loukkaantumisen kanssa. Ihmisen emotionaalista loukkaantumisen linnaketta ei voi loogisesti oikeuttaa ja hän tietää sen, mutta hän on liian hauras tai liiaksi mielensä pahoittanut tai stressaantunut tai hänellä on joku kätkeyty motiivi, lakatakseen tuijottamasta omaan napaansa ja kohdistakseen katseensa siihen, mikä on loogista ja oikein ja mitä Herra haluaisi hänen tekevän. Hän tulkitsee sen hylkäykseksi ja kun hän on menettänyt kyvyn keskustella ja vaihtaa ajatuksia ilman että tuntisi olevansa uhattu, parjattu tai henkilökohtaisen hyökkäyksen kohteena, niinpä hän syyttää ja hyökkää takaisin, vaikka todellisuudessa häntä vastaan ei hyökätä - hän vain näkee asian niin. Kyllä, se on kypsymättömyyttä ja se on myös loukkaantumista.

Kun Paavali oli Mars-kukkulalla Ateenassa, mitä kuvataan Apt. 17:ssä, sinen kokoontuneet ihmiset etsivät ajatusten vaihtoa ja tekivät sitä ilman, että se olisi ollut henkilökohtaista. He tiesivät kuinka hyökätä jotakin ajatusta vastaan ilman että hyökkää ajatuksen esittänyttä vastaan.

Melkein jokainen ammatti-ihminen voi tunnistaa tämän ajatustenvaihdon idean

Joskus keskustelut tapahtuvat kiihkeästi väitellen, mutta niissä ei hyökätä henkilökohtaisesti toista ihmistä vastaan. Juristit, johtotehtävissä olevat, diplomaatit, opettajat, (toivottavasti) puoliset ja vanhemmat tietävät, mitä on käydä edestakaista kommenttien vaihtoa kiihkeästi eri näkemyksiä edustaen samalla kun kannatellaan ja osoitetaan arvostusta ja jopa rakkautta tuolle toiselle osapuolelle, mikä estää tekemästä asiasta henkilökohtaista.

(Jos haluaisin tarjota kihlapareille jonkin kurssin avioliittovalmennuksessa, se olisi tämä: opi kuinka väitellä. Opi ilmaisemaan ajatuksia tekemättä kommunikaatiostasi henkilökohtaista hyökkäystä, tuomatta esille menneisyyttä jne. Väittele ajatuksista, väittele käsitteistä, väittele tavoitteista, mutta älä tee siitä henkilökohtaista hyökkäystä.)

Mutta monet ihmiset, erityisesti ne, joilla on joko heikko puoliso tai joilla ei ole puolisoa eikä yhtään läheistä ystävää puhumassa heidän elämäänsä, rakastavat Jumalaa sydämessään, mutta elävät pienessä itsessään, joka määrittelee itsensä toisten kanssa vastatusten olevaksi ja siten loukkaantuu jokaiselle, jonka kanssa he ovat eri mieltä tai joka loukkaa heidän tunteitaan. Nämä ihmiset elävät 'itsestä' käsin, eivät heissä olevasta Kristuksesta käsin.

Sen sijaan että tällainen henkilö komentaisi itseään tai antaisi Jumalan käskettä, mitä hän tuntee ja ajattelee, hän antaa emootioidensa määrätä, mitä hän tuntee ja ajattelee.

Vau, siinäpä vasta maan päällä Kristuksessa elämistä ilman että tuo mitään ikuisen juhlaan kuin vain poroksi palavaa puuta, heinää ja olkia elämästään. En haluaisi olla heidän asemassaan tuona päivänä.

Kuitenkin näillä samoilla ihmisillä on usein työpaikka ja olen varma, että kun joku töissä sanoo tai tekee jotakin sellaista, josta he eivät ole samaa mieltä, he eivät lähde pois työpaikaltaan sinne koskaan palaamatta - koska he tarvitsevat palkkarahat. Kuitenkin nämä samat kristityt, jotka tietävät, että tulevat tekemään tiliä Luojalleen, elävät vihan ja loukkaantumisen vallassa toista kristittyä kohtaan ja lopettavat ihmissuhteita vaikka me kaikki tulemme tuntemaan toisemme taivaassa ikuisesti - kuitenkaan heillä ei ole mitään jumalanpelkoa, ei mitään halua olla Kristuksen kaltainen jos Kristuksen kaltaisena oleminen haastaa heidät muuttamaan sen, mitä he tuntevat ja ajattelevat.

Laiskuutta?

Vuosien aikana olen huomannut helposti loukkaantuvien olevan hengellisesti laiskoja, eivätkä he halua liikuttaa hengellistä ateriaan. Tarkoitan sillä tätä: kuvittele joku laiska työntekijä, joka pitää

pitkän tauon ja loukkaantuu, kun päällikkö käskee häntä ryhtymään töihin. Sen sijaan että hän näkisi pomonsa käskyn 'Tiedättekö, hän on oikeassa, olin pitänyt liian pitkän tauon ja aiheutan haittaa työkavereilleni', hän sanoo: 'Pomo ei pidä minusta.'

Omassa pienemmässä, emotionaalisessa itsessään elävä henkilö tarkastelee missä muodossa tahansa olevaa kommunikaatiota loukkaantumisen linssien läpi. Hän olettaa vastauksen antavan ihmisen olevan vihainen tai levoton, hyökkäävä tai harmistunut - joten hän näkee keskustelussa, sähköpostissa, puhelussa tai kirjeessä asioita, joita ei ole tarkoitettu. Tämä on hänelle normaalia, vaikka rakkaus sanoo uskovansa parasta ja etsivänsä parasta. Jeesukselle kuuliainen ihminen muuttaa asennettaan ja sanoo: 'Hän on oikeassa, olen pitänyt liian pitkän tauon ja pomo haluaa sitä mikä on parasta minulle ja firmalle ja työkavereilleni.' Tuo on rakkautta, asenne jonka mukaan pomo ei pidä hänestä on loukkaantumisen kulttuuria.

Kun tällainen henkilö on loukkaantunut, hän vastuun omasta elämästään ja asenteestaan ottamisen sijasta on kykenemätön näkemään, että hänen pitkä taukonsa haittaa toisia työntekijöitä. Hän on laiska, sokea sille, että hänen työkaverinsa tarvitsevat hänet töihin, on halukkaampi siihen, että antaa toisen tehdä hänen työnsä sen sijaan, että ottaisi vastuun itsestään.

Sijoita tuo laiskuus hengelliselle tasolle ja se tarkoittaa sitä, että joku on halukkaampi loukkaantumaan kuin tekemään sen mitä Jumala pyytää. 'Herra, on liian vaikea pyytää anteeksi, joten etkö vain hoitaisi asiaa ja pitäisi tiliäni puhdistettuna niin että voin jatkaa matkaa.'

Maailma on hermostunut ja etsii asioita, joihin loukkaantua. Mutta me emme ole oppineet sillä tavoin tuntemaan Kristusta.

Minulta on kysytty monta kertaa kuinka pidän sydämeni ja motiivini oikeina Herran edessä

Se on hyvin yksinkertaista: en muodosta mielessäni ja emootioissani mielipiteitä toisen ihmisen teoista. Arvioin hänen elämänsä hedelmää kuten Jeesus käski tehdä, enkä arvioi heidän sydäntään, mikä on myös sitä mitä Jeesus sanoi. Sillä tavoin haluan vain vilpittömästi ja rehellisesti parasta hänelle ja sen tähden minulla ei ole tuossa ihmissuhteessa mitään kätkeyttä motiiveja.

Paavali ilmaisi asian eri sanoin mm. Room. 14:ssä Paul todeten pohjimmiltaan: 'Mitä he tekevät, he tekevät Herralle, joten se on heidän asiansa, ei teidän.' Minun täytyy ehkä suojella itseäni sellaisilta teoilta, joiden arvioin olevan syntisiä tai mahdollisesti vaarallisia minulle tai perheelleni, mutta en arvioi ihmisten sydäntä. Vain Jumala tuntee sydämen. Ihmisluonnon ollessa mikä se on ihmiset arvioivat itseään motiiviensa perustella, mutta arvioivat toisia omien odotustensa perusteella. Ja se vie heidät suoraan siihen, että he loukkaantuvat ja pahoittavat mielensä. Jos teet voitavasi tehdäksesi rauhan ja he kieltäytyvät, heidän ongelmansa on Herran kanssa, ei sinun. Joten anna Hänen hoitaa heidät.

Tajusin kauan aikaa sitten olevani jo ikuisuudessa - me emme kuole ja sitten astu ikuisuuteen, me olemme jo ikuisuudessa. Se tarkoittaa sitä, että me kaikki tulemme tuntemaan toisemme erittäin hyvin seuraavina 200, 500 ja 5.000 vuotena ja niiden yli. Joten miksemme olisi yhtä mieltä siitä mistä voimme olla yhtä mieltä juuri nyt, koska 10.000 vuoden päästä onko meidän erimielisyyksillämme tässä elämässä lainkaan mitään merkitystä?

Muistan Polykarpoksen, Smyrnan piispan sanat ennen kuin hänet poltettiin roviolla siksi, että hän kieltäytyi polttamasta suitsuketta keisarille: "86 vuotta olen Häntä palvellut eikä Hän ole tehnyt minulle mitään vääryyttä. Kuinka minä voin rienata Herraani ja Vapahtajaani? Te uhkaillette minua tulolla, joka palaa jonkin aikaa ja hetken jälkeen se tukahtuu; mutta olette tietämättömiä siitä iankaikkisesta rangaistuksesta, joka on valmistettu pahoille."

Niille, jotka loukkaantuvat kovin herkästi, tekisi mielestäni hyvää mennä itseensä ja katsoa tarkkaan tätä näkökulmaa ikuisuuteen, olivatpa he kristittyjä tai ei. Uusi hajanainen ajatus ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin,

John Fenn

